

Zadeva C-343/19

Predlog za sprejetje prehodne odločbe

Datum vložitve:

30. april 2019

Predložitveno sodišče:

Landesgericht Klagenfurt (Avstrija)

Datum predložitvene odločbe:

17. april 2019

Predlagatelj ali druga oznaka:

Verein für Konsumenteninformation

Tožena stranka:

Volkswagen AG

ZADEVA:

Tožeča stranka [...] (ni prevedeno)

Verein für Konsumenteninformation (združenje potrošnikov, Avstrija)

[...] (ni prevedeno)

1060 Dunaj

[...] (ni prevedeno)

Tožena stranka [...] (ni prevedeno)

Volkswagen AG [...] (ni prevedeno)

38440 Wolfsburg [...] (ni prevedeno)

NEMČIJA [...] (ni prevedeno)

zaradi:

plačila 3.611.806,00 EUR s pripadki

1. Sodišču Evropske unije se na podlagi člena 267 PDEU v predhodno odločanje predloži to vprašanje:

Ali je treba člen 7, točka 2, Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah razlagati tako, da se v okoliščinah, kakršne so v postopku v glavni stvari, za „kraj, kjer je prišlo do škodnega dogodka“, lahko šteje kraj v državi članici, kjer je prišlo do škode, če je ta škoda izključno finančna izguba kot neposredna posledica delikta, storjenega v drugi državi članici?

2. Postopek v zadevi 21 Cg 74/18 pred Landesgericht Klagenfurt (deželno sodišče v Celovcu, Avstrija) se prekine do sprejetja predhodne odločbe Sodišča Evropske unije [...] (ni prevedeno).

Obrazložitev:

I. Dejansko stanje:

Tožeča stranka je potrošniška organizacija v javnem interesu, ki ima pravno obliko društva na podlagi avstrijskega Vereinsgesetz (zakon o društvih) s sedežem na Dunaju, Avstrija. Med statutarne cilje tožeče stranke spada sodno uveljavljanje civilnopравnih zahtevkov potrošnikov, ki so ji bili odstopljeni zaradi sodelovanja v sodnem postopku. Tožeča stranka v postopku 21 Cg 74/18 pred Landesgericht Klagenfurt (deželno sodišče v Celovcu) od tožene stranke uveljavlja (odstopljene) odškodninske zahtevke 574 kupcev vozil in ugotovitev odgovornosti tožene stranke za škodo, katere višine še ni mogoče določiti, ker je v kupljena vozila vgradila motor, ki je v nasprotju s pravom Unije.

Tožena stranka je proizvajalka motornih vozil s pravno obliko delniške družbe nemškega prava s sedežem v Wolfsburgu, Nemčija. Tožena stranka je vpisana v trgovski register pri Amtsgericht Braunschweig (okrajno sodišče v Braunschweigu, Nemčija) pod št. HRB 100484.

II. Predlogi in navedbe strank:

Tožeča stranka od tožene stranke zahteva plačilo 3.611.806,00 EUR s pripadki in ugotovitev odgovornosti tožene stranke za vso škodo, katere višine še ni mogoče določiti, in/ali bo nastala v prihodnje.

Zahtevki za plačilo opira na deliktne oziroma kvazideliktne odškodninske zahtevke in navaja, da so vsi potrošniki, navedeni v tožbi, pred seznanitvijo javnosti o VW goljufiji na področju izpušnih plinov z dne 18. septembra 2015 v Avstriji bodisi od pooblaščenega trgovca z vozili bodisi od zasebnega prodajalca

kupili (rabljena) vozila, v katere so bili vgrajeni motorji tipa EA 189, katerih proizvajalka je tožena stranka. Ti motorji so opremljeni z nedopustno odklopno napravo v smislu Uredbe (ES) št. 715/2007 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 20. junija 2007. Vgrajena goljufiva programska oprema je povzročila, da so se na preskusni napravi prikazovali izpusti „čistih izpušnih plinov“, torej izpušnih plinov, ki ustrezajo predpisanim mejnim vrednostim, čeprav so se pri dejanskem obratovanju vozil, torej na cesti, emitirala onesnaževala, ki za štirikrat presegala predpisane mejne vrednosti.

Samo s to goljufivo programsko opremo je lahko tožena stranka za vozila z motorjem tipa EA 189 pridobila EU-homologacijo. Določbe navedene uredbe so namenjene varstvu posameznikov, ker se mora vozilom, ki jih prodaja tožena stranka, izdati certifikat o skladnosti v smislu Uredbe (EU) št. 168/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 15. januarja 2013 o odobritvi in tržnem nadzoru dvo- ali trikolesnih vozil in štirikolesnikov, ki se izroči tudi kupcu.

Škoda lastnikov vozil se odraža v tem, da vozil, v primeru, če bi vedeli za zatrjevano goljufijo, sploh ne bi kupili, oziroma bi jih kupili po 30 % nižji kupnini. Zadevna vozila so imela od samega začetka napako in so bila zato vredna bistveno manj kot je trdila tožena stranka in kot so menili lastniki. Tržna vrednost in s tem tudi nakupna cena vozila z goljufivo programsko opremo je bistveno nižja od dejanske kupnine. Razlika pomeni izgubo, ki jo je treba povrniti. Tožeča stranka podredno navaja, da imajo vozila z goljufivo programsko opremo na avtomobilskem trgu in trgu rabljenih vozil v primerjavi z vozili brez takšne opreme bistveno nižjo vrednost.

V zvezi z ugotovitvenim zahtevkom tožeča stranka navaja, da je pričakovati, da se bo lastnikom vozil zaradi povečane porabe goriva, slabših voznih zmogljivosti in zmogljivosti motorja in/ali večje obrabe škoda še povečala. Poleg tega je mogoče pričakovati nadaljnje zmanjšanje tržne vrednosti vozil z vgrajeno zatrjevano goljufivo opremo. Dodatno je mogoče pričakovati tudi druge negativne posledice, kot so prepoved vožnje za zadevna vozila ali odvzem homologacije. Višine te škode še ni mogoče dokončno določiti oziroma še ni nastala.

V zvezi z mednarodno pristojnostjo predložitvenega sodišča se tožeča stranka sklicuje na člen 7, točka 2, Uredbe (EU) št. 1215/2012 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2012 o pristojnosti in priznavanju ter izvrševanju sodnih odločb v civilnih in gospodarskih zadevah (v nadaljevanju: Uredba o sodni pristojnosti 2012). Do sklenitve prodajne pogodbe, plačila kupnine ter izročitve oziroma dobave vozil je prišlo na območju predložitvenega sodišča. V obravnavanem primeru ne gre zgolj za posledično škodo, temveč prvotno škodo, ki utemeljuje pristojnost. Le-ta je v obliki zmanjšanja vrednosti premoženja potrošnikom nastala najprej ob nakupu in izročitvi vozil v kraju izročitve, torej na območju predložitvenega sodišča. V tem kraju je deliktno ravnanje tožene stranke prvič začelo učinkovati in neposredno oškodovalo potrošnike.

Tožena stranka predlaga zavrnitev tožbe in preroka mednarodno pristojnost sodišča, ki mu je bila zadeva predložena, na podlagi člena 7, točka 2, uredbe o sodni pristojnosti 2012.

III. Dosedanji postopek:

Predložitveno sodišče je toženi stranki vročilo tožbo in jo pozvalo k posredovanju odgovora na tožbo. V njem je tožena stranka prerokala mednarodno pristojnost, o čemer sedaj odloča predložitveno sodišče.

Pravna presoja

IV. Podlaga v pravu Unije:

Upoštevne določbe uredbe o sodni pristojnosti 2012 so

„[...] POGLAVJE II

PRISTOJNOST

ODDELEK 1

Splošne določbe

Člen 4

1. Ob upoštevanju določb te uredbe so osebe s stalnim prebivališčem v državi članici ne glede na njihovo državljanstvo tožene pred sodišči te države članice.

[...]

ODDELEK 2

Posebna pristojnost Člen 7

Oseba s stalnim prebivališčem v državi članici je lahko tožena v drugi državi članici:

[...] 2. v zadevah v zvezi z delikti ali kvazidelikti pred sodišči v kraju, kjer je prišlo ali lahko pride do škodnega dogodka; [...]“

V. Vprašanje za prehodno odločanje:

Člen 66(1) Uredbe o sodni pristojnosti 2012 določa, da se ta uredba uporablja za sodne postopke, ki so bili začeti na dan 10. januarja 2015 ali po tem. Tožeča stranka je vložila tožbo pri Landesgericht Klagenfurt (deželno sodišče v Celovcu)

6. septembra 2018, zaradi česar se Uredba o sodni pristojnosti 2012 uporablja za obravnavani postopek.

Sodišče je v zadevi *Bier/Mines de Potasse d'Alsace* (sodba Sodišča z dne 30. novembra 1976, *Bier/Mines de Potasse d'Alsace*, 21/76) navedlo, da je mogoče pristojnost v zvezi z delikti na podlagi člena 5, točka 3, Uredbe o sodni pristojnosti 2001 (sedaj člen 7, točka 2, Uredbe o sodni pristojnosti 2012) po izbiri tožeče stranke določiti tako v kraju vzročnega dogodka (Handlungsort) kot tudi v kraju, kjer je škoda nastala (Erfolgort).

Kraj škodnega dogodka je kraj dogodka, iz katerega škoda izvira, to je vsak kraj, v katerem je bilo v celoti ali delno storjeno eno od dejanj iz člena 5, točka 3, Uredbe o sodni pristojnosti, oziroma v katerem je prišlo do dogodka, iz katerega škoda izvira. **Kraj, kjer je nastala škoda**, je kraj, kjer nastopijo škodljivi učinki vzročnega dogodka, na katerem temelji deliktna ali kvazideliktna odgovornost v breme prizadetega. V primeru nastanka premoženjske škode zaradi delikta se za kraj, kjer je prišlo do škodnega dogodka, šteje tudi kraj, kjer je prišlo do zmanjšanja premoženja, pri čemer je kot pristojno mogoče določiti samo sodišče v kraju nastanka prvotne škode, ne pa tudi v kraju nastanka morebitne posledične škode.

Na podlagi sodne prakse Sodišča je mogoče kraj, kjer je nastala škoda, razumeti zgolj kot „*kraj, kjer je vzročni dogodek, na katerem temelji deliktna ali kvazideliktna odgovornost, neposredno povzročil škodljive učinke osebi, ki je neposredna žrtev tega dogodka*“ (sodba Sodišča z dne 11. januarja 1990, *Dunmez France SA/Hessische Landesbank*, C-220/88, točka 20). Sodišče je v isti sodbi – in v številnih nadaljnjih – poleg tega pojasnilo, da pristojnost v zvezi z delikti pomeni izjemo od splošnega pravila o pristojnosti sodišč države stalnega prebivališča tožene stranke. Ta posebna pristojnost temelji na posebej tesni zvezi med predmetom spora in sodišči zunaj države stalnega prebivališča tožene stranke, ki pristojnost teh sodišč utemeljuje z razlogi učinkovitega izvajanja sodne oblasti in ekonomičnosti postopka. Eden izmed ciljev uredbe o sodni pristojnosti je preprečevanje kumulacije pristojnih sodišč, saj se s tem povečuje tveganje za izdajo različnih odločitev (sodba Sodišča z dne 11. januarja 1990, *Dunmez France SA/Hessische Landesbank*, C-220/88, točki 17 in 18).

Sodišče je v zadevi *Antonio Marinari/Llodys Bank plc in Zubaidi Trading Company* poudarilo, da pristojnost v zvezi z delikti iz Uredbe o sodni pristojnosti ni mogoče široko razlagati tako, da obsega vsak kraj, kjer se lahko občutijo škodljive posledice dogodka, ki je povzročil škodo, ki je dejansko nastala na drugem kraju. Pojma „*kraj, kjer je prišlo ali lahko pride do škodnega dogodka*“ zato ni mogoče razlagati tako, da zajema kraj, za katerega oškodovanec trdi, da mu je tam nastala premoženjska škoda, ki je posledica prvotne škode, ki je nastala in jo je ta utrpel v drugi državi pogodbenici (sodba Sodišča z dne 19. septembra 1995, *Antonio Marinari/Llodys Bank plc in Zubaidi Trading Company*, C-364/93, točki 14 in 15).

Predložitveno sodišče na podlagi navedene sodne prakse sklepa, da se na pristojnost v zvezi z delikti lahko sklicujejo samo neposredno oškodovane osebe, ki zatrjujejo nastanek prvotne in ne zgolj posledične škode.

Tožeča stranka v konkretnem primeru zatrjuje, da vloženi zahtevki temeljijo na prvotni škodi, ki so jo lastniki vozil utrpeli z nakupom in izročitvijo manj vrednih vozil v kraju izročitve. Šele to je povzročilo učinkovanje deliktnega ravnanja tožene stranke in neposredno oškodovanje potrošnikov.

Po mnenju predložitvenega sodišča pa je treba s strani tožeče stranke zatrjevano vgradnjo goljufive programske opreme v motorje tipa EA 189 šteti za prvotno škodo, ker je na ta način bil vgrajen motor v nasprotju z zahtevami Uredbo ES št. 715/2007, zaradi česar je vozilo imelo napako, ki je (posledično) povzročila zmanjšanje njegove vrednosti. Škoda, ki jo zatrjuje tožeča stranka zaradi zmanjšanja vrednosti po mnenju predložitvenega sodišča pomeni posledično škodo, ki je posledica vozila s stvarno napako.

Tožba temelji na zahtevkih kupcev, ki so nova ali rabljena vozila kupili bodisi od trgovcev z vozili bodisi od zasebnih prodajalcev. Ob upoštevanju trditev tožeče stranke, v skladu s katerimi se škoda izraža v nakupu vozila in s tem v samih vozilih, se po mnenju predložitvenega sodišča postavlja vprašanje, ali do nastanka zatrjevane prvotne škode v skladu z navedbami tožeče stranke ni prišlo že pri prvemu kupcu, to je pri pooblaščenem trgovcu oziroma generalnemu uvozniku vozil. Če sprejmemo stališče, da je prvotna škoda nastopila pri prvemu kupcu, bi bilo treba škodo, ki so jo utrpeli vsi nadaljnji kupci, šteti za zgolj posledično škodo.

V skladu s sodbo Sodišča v zadevi *Marinari* namreč pojma „kraj, kjer je prišlo do škodnega dogodka“ ni mogoče razlagati tako, da zajema kraj, za katerega oškodovanec trdi, da mu je tam nastala premoženjska škoda, ki je posledica prvotne škode, ki je nastala in jo je ta utrpel v drugi državi pogodbenici. Na podlagi zgolj posledične škode tako ni mogoče utemeljiti pristojnosti.

Vendar se obravnavani primer od zadeve *Marinari* razlikuje po tem, da je v zadnje navedenem primeru tožeča stranka utrpela prvotno škodo v državi članici in se je dodatno sklicevala na nadaljnjo škodo, ki je nastala v drugi državi članici. Tožeča stranka pa v obravnavanem primeru navaja, da lastniki vozil do nakupa ter izročitve vozil in obvestila o domnevni goljufiji škode niso utrpeli in zato – za razliko od zadeve *Marinari* – niso mogli utrpeti tudi prvotne škode.

Po mnenju predložitvenega sodišča pa se poleg vprašanja glede prvotne in posledične škode postavlja tudi vprašanje, ali čista premoženjska škoda kot posledica delikta utemeljuje možnost določitve pristojnosti na podlagi člena 7, točka 2, Uredbe o sodni pristojnosti 2012.

V zvezi s krajem, kjer je nastala škoda, v primeru čiste premoženjske škode je Sodišče v zadevi *Rudolf Kronhofer/Marianne Maier in drugi* podalo usmeritve in pojasnilo, da besedna zveza „kraj, kjer je nastal škodni dogodek“ ne obsega kraja

prebivališča tožeče stranke, v katerem bi bil „center njegovega premoženja“ samo zaradi tega, ker naj bi bil tam utrpel finančno škodo zaradi izgube delov premoženja, ki je nastala in jo je utrpel v drugi državi pogodbenici (sodba Sodišča z dne 10. junija 2004, *Rudolf Kronhofer/Marianne Maier in drugi*, C-168/02, točka 21). S sklicevanjem na sodbo v zadevi *Marinari* (sodba Sodišča z dne 19. septembra 1995, *Antonio Marinari/Llodys Bank plc in Zubaidi Trading Company*, C-364/93, točka 14) je poudarilo, da, kakor je Sodišče že razsodilo, besedne zveze „kraj, kjer je nastal škodni dogodek“ ni mogoče široko razlagati tako, da obsega vsak kraj, kjer se lahko občutijo škodljive posledice dogodka, ki je povzročil škodo, ki je dejansko nastala na drugem kraju. Sicer bi bila določitev pristojnega sodišča odvisna od negotovih okoliščin, kot so kraj, kjer je „center premoženja“ oškodovanca, in bi bila torej v nasprotju s krepitvijo pravne varnosti oseb, ki so nastanjene v Skupnosti, ki s tem, da tožeči stranki omogoča, da zlahka določi sodišče, pred katerim lahko toži, in toženi stranki, da razumno predvideva sodišče, pred katerim je lahko tožena, ki sestavlja enega izmed ciljev Konvencije. Poleg tega bi največkrat omogočila določitev pristojnosti sodišč prebivališča tožeče stranke, to je pristojnost, za katero se zdi, da ji Konvencija z izjemo primerov, ki jih izrecno določa, ni naklonjena (sodba Sodišča z dne 10. junija 2004, *Rudolf Kronhofer/Marianne Maier in drugi*, C-168/02, točki 19 in 20).

V zadevi *Harald Kolassa/Barclays Bank plc* je Sodišče ponovno navedlo, da zgolj dejstvo, da tožeča stranka utрпи finančne posledice, ne upravičuje podelitve pristojnosti sodiščem kraja prebivališča tožeče stranke, če sta tako kraj vzročnega dogodka kot kraj, v katerem je nastala škoda, na ozemlju druge države članice. Taka podelitev pristojnosti pa je upravičena, če je kraj prebivališča tožeče stranke dejansko kraj vzročnega dogodka ali kraj, v katerem je nastala škoda (sodba Sodišča z dne 28. januarja 2015, *Harald Kolassa/Barclays Bank plc*, točki 49 in 50).

Ob upoštevanju izvajanj tožeče stranke in navedene sodne prakse Sodišča bi bilo mogoče na prvi pogled sklepati, da je škoda nastala v Avstriji, ker je šele tukaj prišlo do nastanka škode in njenega učinkovanja na zadevne lastnike vozil. Navedeno bi lahko govorilo v prid temu, da se kraj, kjer je nastala škoda v smislu člena 7, točka 2, Uredbe o sodni pristojnosti 2012, nahaja v Avstriji.

Vendar je Sodišče v kmalu zatem izdani sodbi v zadevi *Universal Music International Holding BV/Michael Tetreault Schilling in drugi* pojasnilo, da zlasti pri čisto premoženjski škodi ni upošteveno zgolj eno samo dejstvo, in odločilo, da čisto premoženjska škoda, ki je (v postopku v glavni stvari) nastala neposredno na bančnem računu tožeče stranke, ne more šteti za upošteveno navezno okoliščino na podlagi (današnjega) člena 7, točka 2, Uredbe o sodni pristojnosti 2012. Samo v položaju, v katerem so druge posebne okoliščine zadeve prav tako prispevale k določitvi pristojnega sodišča kraja nastanka čisto premoženjske škode, bi lahko na taki škodi upravičeno temeljila možnost, da tožeča stranka vloži tožbo pri tem sodišču (sodba Sodišča z dne 16. junija 2016, *Universal Music International Holding BV/Michael Tetreault Schilling in drugi*, C-12/15, točki 38 in 39).

Sodišče je v zadevi *Helga Löber/Barclays Bank plc* jkončno potrdilo, da posebne okoliščine vodijo v dodelitev pristojnosti sodiščem zunaj kraja sodišča tožene stranke (sodba Sodišča z dne 12. septembra 2018, *Helga Löber/Barclays Bank plc*, točki 29 in 31).

Predložitveno sodišče zato dvomi, ali v obravnavanem primeru zgolj nakup vozila od avstrijskih trgovcev z avtomobili in izročitev vozil v Avstriji zadošča za določitev pristojnosti avstrijskih sodišč v smislu člena 7, točka 2, Uredbe o sodni pristojnosti 2012. Če za kraj, kjer je nastala škoda, v smislu člena 7, točka 2, Uredbe o sodni pristojnosti 2012 ni mogoče šteti izključno kraja sklenitve prodajne pogodbe in izročitve vozil v Avstriji, temveč je treba v smislu navedene sodne prakse Sodišča upoštevati „druge posebne okoliščine, ki prispevajo k določitvi pristojnega sodišča“, je treba ugotoviti naslednje:

Tožeča stranka toženi stranki očita predvsem, da je lastnike vozil zavajala, da z njene strani proizvedeni motorji ustrezajo zahtevam prava Unije, s čemer jim je povzročila škodo, ki pomeni nižjo začetno vrednost vozil. Tožena stranka je s strani tožeče stranke zatrjevani delikt storila v Nemčiji. V vseh zahtevkih se toženi stranki z dejanskega vidika očita goljufivo ravnanje, ki je bilo storjeno v Nemčiji. Zato se postavlja vprašanje, ali z vidika ugotavljanja dejanskega stanja in izvajanja dokaznega postopka v okviru preizkusa zahtevkov objektivno ne bi bilo primerneje kot pristojna določiti nemška sodišča na podlagi sedeža tožene stranke. Okoliščina, kje v Avstriji (ali Evropi) je bilo vozilo kupljeno in izročeno, pri presoji upoštevni vprašanji namreč ni pomembna. Vsa predložitvena sodišča morajo odgovoriti na enaka vprašanja: ali je tožena stranka storila goljufivo ravnanje, ki ga zatrjuje tožeča stranka? Ali je motor tipa EA 189 skladen s pravom Unije? Ali so storitvena oziroma opustitvena ravnanja tožene stranke vplivala na vrednost vozil, v katera je vgradila ta motor? V tej zvezi je treba izhajati iz tega, da se večji del upoštevni dokazov nahaja v Nemčiji. Tudi vprašanje, ali se je vozilom zaradi zatrjevanega goljufije v Avstriji zmanjšala vrednosti, je mogoče v enaki meri presojati tako v Nemčiji kot tudi v Avstriji. V tožbi zatrjevano zmanjšanje vrednosti se določa v odstotkih, zaradi česar ni treba ocenjevati vrednosti vsakega posameznega vozila. Tudi EU-homologacija, ki jo navaja tožeča stranka, ni bila izdana v Avstriji in tako ni bila odvzeta v Avstriji.

Če v obravnavanem primeru upoštevamo ugotovitve iz sodbe v zadevi *Universal Music*, govori več stvari v prid temu, da je kraj, kjer je nastala škoda, v Nemčiji: v zadevi *Universal Music* je tožeči stranki nastala premoženjska škoda, ker je nakazala denar iz njenega računa na Nizozemskem. Vendar je Sodišče kljub temu zanikalo obstoj kraja, kjer je nastala škoda, na Nizozemskem, ker je bila pristojnost čeških sodišč utemeljena z razlogi učinkovitega izvajanja sodne oblasti in ekonomičnosti postopka. V obravnavanem primeru je v skladu z navedbami tožeče stranke škoda z nakupom in izročitvijo vozil z vgrajenim motorjem z domnevno goljufivo programsko opremo sicer nastala v Avstriji, vendar je zatrjevana škoda v skladu s tožbenimi navedbami posledica niza dejstev, do katerih je prišlo v Nemčiji. Z vidika ekonomičnosti postopka, zlasti povezanosti s predmetom spora in lažjega dokazovanja, bi bila zato z objektivnega vidika tudi v

obravnavanem primeru za ugotavljanje odgovornosti za zatrjevano škodo primernejša nemška sodišča.

Če izhajamo tako kot tožeča stranka iz tega, da je treba kot pristojno sodišče določiti sodišče v kraju nakupa in izročitve vozil končnemu odjemalcu, med njimi tudi kupcem rabljenih vozil, se porajajo tudi pomisleki glede možnosti tožene stranke predvideti pristojno sodišče.

Predložitveno sodišče ima končno tudi pomisleke, ali je pritrditev mednarodni pristojnosti avstrijskih sodišč združljiva s sodno prakso Sodišča, v skladu s katero je treba pravilo o posebni pristojnosti Uredbe o sodni pristojnosti razlagati ozko (glej na primer sodbo Sodišča z dne 16. junija 2016, *Universal Music International Holding BV/Michael Tetreault Schilling in drugi*, C-12/15, točka 25; zadeva Löber, točka 17).

V prid pristojnosti avstrijskih sodišč pa bi lahko govorilo, da eno (od več) s strani tožeče stranke zatrjevanih podlag delikta pomeni odgovornost zaradi goljufije na podlagi člena 874 ABGB. Za ugotovitev utemeljenosti tega zahtevka bi moralo predložitveno sodišče preizkusiti, ali so bili posamezni oškodovani lastniki vozil – katerih zahtevke uveljavlja tožeča stranka – dejansko prevarani in ali je ravnanje tožene stranke v vzročni zvezi z nastankom zatrjevane škode. V tem primeru bi bilo treba nujno zaslišati oškodovane lastnike vozil. Zgolj dejstvo, da mora sodišče zaslišati priče s stalnim prebivališčem v Avstriji, brez obstoja dodatnih naveznih okoliščin za določitev pristojnosti na podlagi kraja, kjer je nastala škoda, iz člena 7, točka 2, Uredbe o sodni pristojnosti 2012, ne utemeljuje mednarodne pristojnosti predložitvenega sodišča. Že zaradi nalog, ki jih tožeča stranka opravlja kot društvo, ni mogoče spregledati, da je sklicevanje na obstoj kraja, kjer je nastala škoda, v Avstriji v smislu člena 7, točka 2, Uredbe o sodni pristojnosti 2012 v interesu varstva potrošnikov. Po mnenju predložitvenega sodišča pa tega interesa pri preizkusu mednarodne pristojnosti ni mogoče upoštevati. Tako je Sodišče na primer v zadevi *Andreas Kainz/Pantherwerke AG* (sodba Sodišča z dne 16. januarja 2014, *Andreas Kainz/Pantherwerke AG*, C-45/13, točka 31) poudarilo, da člen 5, točka 3, Uredbe št. 44/2001 (ki ustreza členu 7, točka 2, Uredbe o sodni pristojnosti 2012) ne zagotavlja ravno večjega varstva šibkejši stranki.

Postopek:

Ker je pravilna uporaba prava Unije pomembna za odločitev o mednarodni pristojnosti predložitvenega sodišča, se zgoraj navedeno vprašanje predloži v predhodno odločanje Sodišču.

Postopek pred predložitvenim sodiščem se prekine do sprejetja predhodne odločbe Sodišča Evropske unije.

Landesgericht Klagenfurt (deželno sodišče v Celovcu), oddelek 21

Celovec, 17. aprila 2019

[...] (ni prevedeno)

DELOVNI DOKUMENT